

3 Евангелля св. Яна

Былі некаторыя грэкі сярод тых, хто прыйшоў пакланіцца Богу на свята. Яны падышлі да Філіпа, які быў з Бэтсаіды Галілейскай, і прасілі яго, кажучы: “Пане, мы хочам бачыць Езуса”. (...)

А Езус сказаў ім у адказ: “Настала гадзіна ўславіцца Сыну Чалавечаму. Сапраўды, сапраўды кажу вам: калі пшанічнае зерне, упаўшы ў зямлю, не памрэ, то застанецца адно, а калі памрэ, то прынясе багаты плён. Хто любіць жыццё сваё, загубіць яго, а той, хто ненавідзіць жыццё сваё на гэтым свеце, захавае яго для вечнага жыцця. Калі хто служыць Мне, няхай ідзе Маім шляхам; і дзе Я, там будзе і слуга Мой. І хто Мне служыць, таго ўшануе Айцец Мой. Цяпер усхвалявана душа мая; і што Мне сказаць? Ойча, захавай Мяне ад гэтай гадзіны. Але ж дзеля гэтай гадзіны Я і прыйшоў. Ойча, услаў імя сваё!” І пачуўся з неба голас: “Уславіў і ўслаўлю зноў”. (...) †

Ян 12, 20–33

Праўду лепш за ўсё чуваць у цішыні

Мой знаёмы пранікліва расказваў: “Некалькі дзён таму мой малы сыноч па дарозе з дзіцячага садка дадому неспадзявана спытаў: «Тата, а ты бачыў Бога? А я магу Яго ўбачыць?» Поўнасьцю разгублены я пачаў расказваць, як яго любяць яго мама, дзядуля з бабуляй і я сам. Сказаўшы некалькі сказаў, я замаўчаў, і настала няёмкая цішыня. Тады нашае маўчанне прарвала дзіця: «Татачка, я ўжо ведаю, як выглядае Бог»”.

Пытанні, якія датычаць веры, патрэбны. Неабходнымі з’яўляюцца нават гэтыя бездапаможныя адказы. Але самае важнае – гэта цішыня. Нават калі яна нязручная і няёмкая. У маўчанні мы адаруем Пана Езуса ў касцёле. Для рахунку сумлення таксама неабходна суцішыць сэрца. Каб у цішыні велікоднай раніцы магчы сустрэць Уваскрослага. Бо зерне пшаніцы пускае парастак у цішыні.